

kijelölt emberrel is barátságba tud keveredni a közösség, de nem valószínű, mert a vezetői kijelölés lényegénél fogva idegen valami a barátságba kerüléstől.

"Nem idegen azonban a kisközösségi modelltől, hogy egy kisközösség tényleges vezetőjét, mint küldöttet elfogadják testvérként egy felsőbb szintű közösségben." Ez esetben ugyan a barátság nem előzi meg a küldöttek egy közösségbe kerülését, s ennyiben rokon a helyzet a kijelölés esetében adódóval, vagy legalábbis ilyen lehet, amennyiben a küldöttek egyáltalában nem ismernék egymást, ami azonban elképzeléseim szerint nem nagyon valószínű, hiszen az egy szintű küldő közösségek valamelyest alighanem ismerik egymást. Ugyanakkor ez a küldés egészen más valami, mint a kijelölés, mert a felsőbb szintbe kerülő küldött nem vezetőként kerül oda, hanem testvérként. Az újonnan alakuló közösségben majd az együttélés során mutatkozik meg, hogy a küldöttek közül melyik az új közösséget legjobban szolgálni tudó testvér, melyik tehát a közösségnek a vezetője, akit adott esetben majd ismét egy felsőbb szintbe küldhetnek a maguk küldötteként, képviselőjeként. A felsőbb szintbe kerülés mindenképpen feltételezi, hogy az odakerülők kölcsönösen elfogadják egymást testvérként. Ennek az elfogadásnak az analógiáját megtaláljuk az egyház első századainak a gyakorlatában; a szomszéd városok püspökei elfogadták püspöktársuknak egy helyi egyház újonnan megválasztott püspökét, s éppen ennek az elfogadásnak volt a kifejezője, hogy a püspökválasztást követően a választók imádsága után ők is imádkoztak az új püspökért /cheirothesia/.

DRYP

KERTI NAPLÓ JÚLIUSRA

Júliusra beérett az óbudavári fügebokrunk termése. Valamikor a 2000-es évek elején kaptuk Gyurka bácsitól kis tósarj maradékként. Azóta terebélyes bokorra erősödött a városi kertünkben. Ez volt az első fügeszüret ebben az évben, mert ha kitart az ősz még egy-két szedésre valót meg szokott érlelni. Idén behálóztuk a bokrot a városi rigók ellen. Úgy rákaptak erre a déli gyümölcsre, hogy miattuk gondolni sem lehetett a fügelekvárra. Érófélben kezdtek kicsipegetni a kis körteformájú termését, ezért háló nélkül esélyünk sem lett volna érett fügét kóstolni róla.

Sok mindenre megtanított ez a bibliai vidéket s mediterrán hangulatot idéző növény. Nagyszüleim verőcei kertjében is volt egy bozótos bokor belőle. Nagypám a teraszos művelésű szőlőjének egyik kövekkel kirakott támfala mellé telepítette, talán a fagyok s kövek hőtartó kisugárzására számítva. Gyümölcse ott augusztusban érett, együtt a Csaba gyöngye szőlőével. Sokszor ücsörögtem mellette s néztem a szemben domborodó pilisi hegyeket ölükben az ezüstösen csillámló Dunával. Akkor még dörrenéseket hozott át a szél a dunabogdányi kőbányából, és ritkán egy teherhajó dohogott alattunk a vízen. Lent a faluban még ávosok járták be a házakat újabb beszolgáltatni valókért, de ott fenn a domboldalon, a fügebokor társaságában mégis a szabadság aranykorát éltem gyerekként. Smaragdzöld fejű gyíkok napoztak a köveken és zsongása volt még az agyagos domboldalba kapaszkodó mezei virágoknak is. Ilyen emlékeket ébresztett bennem az érett füge sárgálló nyári illata, amikor kövér körtéit egy vajdlingba szedtük.

Városi fügebokrunkat még egyszer sem szomorította meg a tél, míg zsákfalusi testvérét szinte minden évben visszametszette a fagy. A lombhullás után ráadott szalmakabát sem segítette rajta, legfeljebb az egerek találtak menedéket benne.

Úgy tudjuk, hogy a törökök hozták magukkal ezt a növényt. Fialowski József „Fügefácskák a Gellérthegyen” 1902-ben megjelent *Növénytani Közleményekben* arról tudósít, hogy Winterl József Jakab a Budai k. egyetem professzora már 1788-ban említést tesz egy vadfügefáról, amely „Budán magától terem amint ezt a kincstári kertnek közünk megfordult intézője Nemzetes Ottó úr is észrevette.” Feltehetően ugyanezen fügebokorról emlékezett meg Kitaibel Pál is 1809-1812-1816-os évszámú jegyzékeiben, majd Sadlernek a „*Flora Comitatus Pestiensis*” című 1826-ban kiadott kétkötetes munkájában is olvashatunk róla: „Cserjésedik, tejeresztős. Levele szivalakú, 3-5 karéjú elhúzódva fogas-szélű, végén tompa, felszínén sima, visszaján mohos körteformájú gyümölcs-serlege sima. Egészen bizonyosan magától termett a Gellért-hegy köves déli lejtőjén, társasan növe évről évre hajt és számos gyümölcs-serleget érlel”. Egyszóval a füge különleges gondozás nélkül is megélt hazánkban. De mégsem ez

biztatta fel a múlt század ötvenes éveinek nagy természet-átalakító ideológusait, hogy fügeültetvények telepítésébe fogjanak. Míg a gyapot, a gumipitypang, a kenaf és a citrom, vagy földi mogyoró Liszenkó útmutatásai ellenére sem tudtak igazodni éghajlatunkhoz ez a növény már a kor nagy tévtanítóinak mesterkedése előtt valódi gyökeret vert a fagytól védettebb területeken. Nagyüzemi természetésének bevezetését – különösen a hadikommunizmus vezényszavainak és a sikerpropaganda hullámainak tervutasításos világában azonban fel kellett adni. Az erőfeszítések hozadéka csupán a kiskertek, házkörül kertészkedők keze alatt fordult termőre. Mégis arról a grandiózus természetátalakító programról azóta sem tudtunk lemondani, csak a politika hátszelét most az ideológia helyett már felénk is a tőke fújja. Arra viszont, hogy mennyiért és merre vitorlázunk, megbízható választ még a szélgenerátorok körül ügyködő génmanipulátorok befektetői sem tudnak adni. Marad nekünk a madáchi zárszó: ember küzdj s bizva bízzál.

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Azt is tudomásul kell vennünk, amit nem tudunk tudomásul venni!

Túl gyorsan bocsátunk meg *önmagunknak*, és túl későn *másoknak*.

A *hatalmas* megnyilvánulások gyakran *kicsinyesek*.

Ugyanazok a dolgok hiányt okoznak, majd hiányt töltenek be.

Dicsértessék. Szívesen dicsérünk olyan embert, aki miniket dicsér.

A *vonaton* nem illik *hajónaplót* írni!

A történelem nem a *múlt*, hanem a *jövőbe* vezető út.

A leggyakrabban *önmagunktól* menekülve jutunk el *önmagunkhoz*.

Nem *egy*, hanem *sok* felesleges gondolat bánt bennünket.

A *kevés* mondanivaló elrejtésére nagyon alkalmasnak látszik a *sok* beszéd.

A *seb* és a *gyógyír* együtt jár...

A fénynek van fénye, de az árnyéknak nincs árnyéka - mert az is a fényé.

Az *egyedüllét* (individuum) szükségessége a tömegben mutatkozik meg; a *közösség* (kollektívum) szükségessége pedig a magányban.

Nem az *ürességből* születünk, s nem az *ürességbe* halunk bele.

Szeretni úgy kell tudni, hogy nem is kell tudni róla!

A *szívnek* nincsenek *észérvei*...

A *semmi* olyan *valami*, amiből lehet *bármi*.

A megismerés megismerése megismeréssel megismerhetetlen.

Megtalálni annyi, mint *kitalálni*.

A *szem* lát, de nem mond semmit; a *száj* nem lát semmit, de mindent elbeszél.

A *gyermek* elhagyja apját-anyját, ám az *apja-anyja* sohasem hagyja el gyermekét.

Ha mindenki azt mondja: igen, az éppolyan gyanús, mintha senki se mondaná.

Az *ostobák* parlamentjében szélsőséges az, aki *okos*.

Minden *kérdés* újabb választ nemz, minden *válasz* újabb kérdést szül.

Ahhoz *ragaszkodunk*, amit el kellene engednünk. – Azt *engedjük el*, amihez ragaszkodnunk kellene.

Az *álom* rövidebb ideig tartó valóság, a *valóság* hosszabb ideig tartó álom.

Legtöbbünket *nem másoktól*, hanem *önmagunktól* kell megvédeni.

Minden *egyforma* dolog másképpen egyforma. – Minden *nem egyforma* dolog másképpen nem egyforma.

Vannak olyan kérdések, amelyek meg sem válaszolhatók, és vannak olyanok, amelyeket fel sem tehetők.

A jelenben kavarog a múlt és a jövő...

Isten nem tud *önmagaként* létezni, ezért mindig teremt és terem...

A *takarítás* mindig *piszokkal* jár.

A szabály ismeri a *kivételt*, ám a kivétel nem ismeri *szabályt*.